

Wyrok z dnia 12 grudnia 2001 r.

I PKN 735/00

Z zarządcą komisarycznym (art. 66 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych, jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 18, poz. 80 ze zm.) można nawiązać stosunek pracy przez czynności dorozumiane.

Przewodniczący SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2001 r. sprawy z powództwa Andrzeja W. przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowej Komunikacji Samochodowej w O. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 11 maja 2000 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2000 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Olkuszu po ponownym rozpoznaniu sprawy zasądził na rzecz powoda Andrzeja W. 9.000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę zawartej na czas określony. Ustalił, że w dniu 30 kwietnia 1997 r. Wojewoda K. wyznaczył powoda na zarządcę komisarycznego strony pozwanej, a w dniu 5 maja tego roku główna księgowa strony pozwanej zawarła z powodem umowę o pracę od dnia 30 kwietnia 1997 r., nie zawierającą klauzuli dopuszczającej rozwiązanie tej umowy za wypowiedzeniem. Mimo tego pismem z dnia 30 września 1998 r. strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę ze skutkiem na dzień 31 października 1998 r. Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynikało, że radca prawny pozwanej ustaliła z urzędnikami Urzędu Wojewódzkiego w K. rodzaj umowy i osobę uprawnioną do jej zawarcia, a zatem doszedł on do przekonania, że strony zawarły umowę o pracę na czas określony, której wcześniejsze wypowiedzenie było sprzeczne z przepisami art.

32 i 33 KP. Dalej idące żądania powoda (wykraczające poza trzymiesięczne wynagrodzenie) Sąd pierwszej instancji oddalił.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2000 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił apelację pozwanego od powyższego wyroku, podzielając ustalenia i wnioski Sądu pierwszej instancji.

Kasacja pozwanego od wyroku Sądu drugiej instancji zarzuca naruszenie art. 386 § 6 KPC, polegające na nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy oceny prawnej wyrażonej przez ten Sąd w uzasadnieniu wyroku uchylającego wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, niewłaściwe zastosowanie art. 32, 33 i 50 § 4 KP oraz art. 66 ust. 3 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. Nr 18, poz. 80 ze zm.) przez przyjęcie, że w stanie faktycznym bez znaczenia pozostaje fakt, że wyznaczenie zarządcy przedsiębiorstwa nastąpiło przez osobę niekompetentną.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu. Nie naruszył Sąd drugiej instancji przepisu art. 386 § 2 KPC, ponieważ dokonując w wyroku z dnia 9 maja 1999 r. wykładni przepisu art. 66 ustawy o przedsiębiorstwach państwowych, wydał on jednocześnie wytyczne co do kierunku przeprowadzenia niezbędnych ustaleń faktycznych. W ponownym postępowaniu ustalenia te - a kasacja poprzez brak podniesienia zarzutu naruszenia właściwego przepisu (przepisów) prawa procesowego nie jest w stanie skutecznie ich zakwestionować - doprowadziły do konkluzji, że strony łączył stosunek pracy. Zresztą nawet apelacja nie kwestionuje istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy. Sąd drugiej instancji w wyroku uchylającym dał zatem wyraz pogładowi, w jaki sposób w świetle przepisów art. 66 ustawy o przedsiębiorstwach państwowych powinno nastąpić ustanowienie zarządcy komisarycznego, natomiast ponowne postępowanie dowodowe wykazało, jak w rzeczywistości to ustanowienie nastąpiło. I mając na uwadze niekwestionowaną wolę stron, należy uznać, niezależnie od brzmienia art. 66 ust. 3 ustawy o przedsiębiorstwach państwowych, że doszło pomiędzy stronami - per facta concludentia - do nawiązania stosunku pracy, potwierdzonego zawarciem na piśmie umowy o pracę na czas określony i przy świadomości tego faktu przez organ założycielskiego. Powód faktycznie pracę wykonywał, przeto organ założycielski nie może uchylać się od zobowiązań wynikających

ze stosunku pracy powoda powołując się na brak umocowania głównej księgowej przedsiębiorstwa do zawarcia umowy o pracę. Okoliczności jej zawarcia wynikają z niekwestionowanych ustaleń Sądu pierwszej instancji. Skoro zatem umowa o pracę na czas określony została skutecznie zawarta i nie zawierała klauzuli o dopuszczalności wypowiedzenia, jej wcześniejsze rozwiązanie za wypowiedzeniem naruszało przepisy art. 32 i 33 KP i rodziło odpowiedzialność na zasadach z art. 50 § 4 KP. Sąd Najwyższy zatem nie może podzielić kasacyjnego zarzutu, iż wyżej wymienione przepisy zostały naruszone.

Tym samym Sąd Najwyższy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia kasacji i w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====